

Elina seisoo tiskialtaan edessä ja pesee uusia perunoita. Vanhanaikaisesti käsin, hän ei ole tottunut käyttämään juuresharjaa, vaikka kotipalvelun ihmiset hänelle siitä muistuttavatkin. Hän haluaa tuntea veden valuvan ja sormenpäidensä pyörittävän mullan ja hiekan pois perunan pinnalta. Siinä hetkessä on jotain hyvin meditatiivista. Antaa veden valua ja sormien hangata perunanpintaa. Katse samentuu ja valkoinen keittiönkaakeli sumenee usvaiseksi hämäräksi. Mieleen nousee juhannus vuosikymmenten takaa. Elina on taas Ylämaunulan kartanon keittiössä, keskittyneenä huuhtomaan uusia perunoita. Palvelijanovi käy ja vahvat kädet kietoutuvat omistavasti Elinan vyötärölle. Kaarlon karhea parransänki hiertää niskaa ja poskea, hän suutelee ja puree Elinan auringon päivettämää niskaa. Tuhat salamaa käy Elinan vatsasta päähän. - Tule, mennään vintille, äiti on päiväunilla, Kaarlon ääni on käheä ja vaativa. Elina vilkuilee vanhan emännän kamarin ovelle. Talkooväki on tulossa kohta puoliselle, perunat pitää saada pestyksi. Elina empii vielä, mutta Kaarlo siirtää perunakattilan puuhellan reunalle ja vetää hänet kädestä vintille. Vintin lattia on kova ja pölyinen, mutta Elina ei välitä siitä. Hän antaa Kaarlon viedä hänet mennessään ja puree huultaan, ettei vanha emäntä heräisi ja tulisi tarkistamaan, mitä ääniä vintiltä kuuluu. Puhtaat, valkeat pitsireunaiset lakanat roikkuvat vintin pyykkinaruilla, Kaarlo murahtelee matalasti. Kumpikaan ei kuule syömään tulevan talkooväen rupattelua kuistilta. Toinen juhannus vuosien takaa. Elina lymyilee vasikkahaan takana koivikossa ja siristelee kartanolle. Jalat tutisevat tahdottomasti. Elina silittelee mekaanisin liikkein pyöristyvää vatsaansa, rauhoittelee vatsassa kasvavaa vauvaa ja samalla itseään. Portaikon molemmin puolin on Eerikin pystyttämät juhannuskoivut, jotka heiluvat kevyesti kahisten leppeässä kesätuulella. Niitä Kaarlo ei ole sentään kaatanut ryskiessään ulos. Pihakiveyksellä on tuhansina pirstaleita isoäidin kristallimaljakko ja Eerikin tuomat villiruusut. Kaarlon vaanivalta katseelta ei mikään jää huomaamatta. Ylämaunulan pihassa kasvaa vain puistoruusuja ja syreenejä, valkoiset villiruusut ovat jostain ihan muualta. Elina arvelee uskaltaisiko jo mennä takaisin sisälle vai menikö Kaarlo tosiaan naapuriin jatkamaan juomistaan. Elina hätkähtää takaisin nykyhetkeen. Hän vilkaisee kerrostalon pienen keittiön pöytää ja kurtistelee kulmiaan. Pöytä on katettu kahdelle ja siinä on jo sillipurkki, salaattia, keitettyjä kananmunia ja savustettua lohta. Elina puree huultaan epävarmana. Kuka on tulossa syömään? Kaarloko? Ei, Kaarlohan on kuollut jo aikoja sitten. Ehkä joku lapsista? Ei, eivät hekään. Lapsilla on jo omat perheensä, menonsa, juhannuksensa. Elina on ollut yksin monta juhannusta kerrostalon juhannushiljaisuudessa. Kiertänyt ikkunasta sohvalle, välillä lasitetulle parvekkeelle. Kaupunki on niin hiljainen juhannuksena. Kotipalvelu ei käy juhannuspäivänä. Ovikello soi vaimeasti, Elina hätkähtää. Elina avaa varovaisesti oven ja huokaisee helpotuksesta. Eino! Hänhän se on tulossa juhannuspäivälliselle, Elina itse kutsui hänet. Eino hymyilee ja katsoo Elinaa kysyvästi silmiin. - Muistitkos sinä, että minä olen tulossa syömään? Eino kysyy hieman arkaillen. - Tottakai, tule sisään! Elina touhuu henkaria takille ja miehen ojentamia kukkia maljakkoon. Ne ovat villejä lupiineja heidän päivälennkipolkunsa varrelta. Nyt Elinalle kaikki on taas selvää. Välillä hän häviää vanhoihin muistoihinsa ja kestää hetken ymmärtää kuka ja missä on. Mutta nyt Eino kädet ovat hänen ympärillään ja huulet poskellaan. - Rakas, Elina, minä olen ollut malttamaton kuin pojankolttiainen, kun olen odottanut, että saan lähteä luoksesi, Eino kuiskaa hänen korvaansa. Elinan posket karahtavat punaisiksi. Nyt hän muistaa. Eino lupasi käydä lääkärissä, hakemassa niitä sinisiä pillereitä, ettei juhannus menisi pelkäksi kädestä pitelemiseksi. Elina ja Eino istuutuvat ruokapöytää, syövät ja juttelevat. Kumpikin on jotenkin levoton ja keskustelunalut tyrehtyvät alkuunsa. He vetäytyvät olohuoneen sohvalle katsomaan mustavalkoista elokuvaa ja Eino hivuttautuu koko ajan lähemmäksi Elinan kylkeä. Elinan suuta hieman kuivaa ja hän melkein kuulee oman sydämensä jyskeen

kesämeikkonsa lävitse. Eino vetää päiväpeiton pois sängyn päältä ja nappaa Elinan viereensä sängylle. He katsovat toisiaan silmiin ja kumpaakin hengästyttää. He ovat tunteneet toisensa jo kauan, mutta ennen Einon vaimon kuolemaa he eivät ole koskaan olleet näin kahden ja lähekkäin. Elina sulkee silmänsä ja tuntee Einon huulet omillaan. Hetken haparoituaan suudelmät syvenevät ja Elina tuntee tutun lämmön vatsanpohjassaan. Hän on elossa taas, jotenkin. Eino hyväilee karhealla kädellään Elinan poskea ja hänen hengityksensä rauhoittuu pikkuhiljaa. - Juhannus ja taas sain rakastua, Eino kuiskailee Elinan korvaan. Elinaa hymyilyttää. Hän muistaa Einon kertoneen, että hän tapasi vaimonsa juhannustansseissa ja niiden tanssien jälkeen hän oli rakastunut ja mies, ei enää poikanen. - Juhannuksessa taitaa olla erityistä taikaa sinulle, Elina naurahtaa. Eino hymyilee ja hänen silmäryppyensä syvenevät entisestään.